

บทนำ

Well hey~

So much I need to say been lonely since the day

The day you went away...

So sad but true for me there's only you

Been crying since the day

The day you went away...

เฮ้...มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ฉันอยากจะบอก

ฉันยังคงเดียวดายมาตั้งแต่วันนั้น

วันที่เธอจากไป...

ถึงจะเศร้าแค่ไหนแต่มันก็เป็นความจริง

เธอเป็นคนเดียวสำหรับฉัน...ฉันร้องไห้ นับตั้งแต่วันนั้น

วันที่เธอจากไป...

ฉันนั่งฟังเพลง The day you went away ของ M2M ซ้ำไป

ข้ามาประมาณแปดล้านรอบ ถ้ารายการแฟนพันธุ์แท้ของลุงปัญญาายังอยู่
ฉันคงไม่พลาดที่จะคว้าถ้วยรางวัลรูปมือของเพลงนี้มานอนกอดแน ๆ

ฮึ๊ก TAT

น้ำตาไหลออกมาอีกแล้วหรอเนี่ย...

ทำไมนะ! ทำไมทุกอย่างถึงต้องลงเอยแบบนี้ด้วย แฟนคนแรกที่ฉัน
หุ่เมเทให้จนหมดทั้งกายและใจ แต่เขากลับมาทิ้งฉันไปง่าย ๆ แบบนี้นะหรอ
คำล้าสักคำก็ไม่มี ฮือ ๆ >_< เป็นเพราะอะไรกันเนี่ย ฉันมันไม่ดีตรงไหน!
หน้าตาที่ไม่ได้แย่ สมัยเรียนก็ได้เป็นถึงเชียร์ลีดเดอร์ของชมรมฟุตบอลเชีย
วะ (แม้จะเป็นตำแหน่งส่วนฐานที่ให้คนเขาปิ่นขึ้นไปต่อตัวกันก็เหอะ)
ฐานะจั้นหรอ! ถึงจะไม่รวยขนาดนุ่งกางเกงในทองคำแท้แพรทองทามา
ตั้งแต่เกิด แต่ฉันก็ไม่เคยใส่เสื้อผ้าราคาถูกจากตลาดนัดนี่นา (ส่วนใหญ่
ซื้อที่จตุจักร) นิสัย? ก็ไม่มีอะไรไม่ดีสักหน่อย ถึงจะไม่น่ารัก ไม่อ่อนหวาน
ไม่โรแมนติก ไม่เป็นแม่บ้านแม่เรือน ไม่เรียบร้อย แต่ว่าฉันก็...ก็...ก็...

เอาเถอะ...ยังนึกข้อดีไม่ออกตอนนี้ เก็บไว้ก่อนแล้วกัน...ไม่รีบ
พีบ!

ฉันหยิบซองกระดาษสีชมพูหวานแหววที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาเปิดดู
อีกครั้ง

นายกระหัดอน แซ่อิม (บิดา) นายไก่อ่อนมาก (บิดา)

และ

นางลำไย แซ่อิม (มารดา) นางขวัญ อ่อนมาก (มารดา)

มีความยินดีขอเรียนเชิญท่านเพื่อเป็นเกียรติ หลังน้ำพระพุทธรมนต์
และประสาทพรเนื่องในพิธีมงคลสมรส

ระหว่าง

นางสาวผลไม้ แซ่อิม (เงาะ) นายปัญญา อ่อนมาก (ชอว์)

...

วันเสาร์ที่ 4 พฤศจิกายน 25xx (ตรงกับขึ้น 1 ค่ำ เดือน 11)

ขออภัยที่ไม่ได้มาเรียนเชิญด้วยตนเอง

หน้อย! ยังจะมีหน้ามาขออภัยอีกกก! ไม่ต้องมาเองนะแหละดีแล้ว เพราะถ้าเสนอหน้ามาทีนี้ละก็...ฉันจะเอากระทะฟาดหัวแตกกบาลแยก ทั้งผิวทั้งเมียเลย ฮึ้ย! แล้วไม่รู้ว่าจะวงเล็บขึ้นหนึ่งคำไว้ทำไมไม่ทราบ แต่งงานกันวันมาฆบูชาหรือไงละ นี่ต้องนิมนต์พระสงฆ์เฝ้ากรูมาประชุมพร้อมกันแบบไม่นัดหมายด้วยมัย หรือจะปล่อยบังไฟฉลองดีละ ปล่อยนก ปล่อยปลา ปล่อยพญานาคไซว์ทำนผู้ชมไปซะด้วยเลยสิ เอาให้อลังการจัดๆ ไปเลยยย

แม่! รับไม่ได้ขั้นสูงสุด! TOT คนที่มีชื่ออยู่ในนั้นต้องเป็นฉันนะ (นามสกุลไม่ต้อง) แต่มีมันอะไรกัน! จะรีบแต่งงานไปไหนเนีย ทั้งคู่เพ็ง จะเรียนจบออกไปแคปีเดียวเองนะ (ซอร์วเป็นรุ่นพี่ฉันหนึ่งปี) แบบนี้ต้องมีอาการเบนโลกก่อนกำหนดแน่ๆ พวกเขาคิดว่าถุงยางมีไว้ซึ่งทำผ้ามาวนหรือไงกันยะ!

เฮ้อ~ (แค้นแล้วก็กลับมาเศร้าต่อ) เจ็ดปีที่คบกัน เจ็ดปีที่รักกันมา เลขเจ็ดมันคงเป็นเลขอาถรรพ์จริงๆ ด้วย มันไม่มีค่าอะไรอีกต่อไปแล้ว หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง ทำไมนะ ทำไมฉันถึงไม่ลืมเขาสักที! คนเลวๆ พรรค นั้นนะ คิดถึงไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา เสียเวลา เสียสุขภาพจิตด้วย ฉันควร จะลืมเขาได้แล้ว...ฉันควรจะลืม...ลืมมมมม

...

'ฉันรักเธอมากนะเฮสแต่ ถ้าเรียนจบเมื่อไหร่ เราแต่งงานกันดีมัย'

'นะ...นายขอฉันแต่งงานหรือ O_o'

'ใช่แล้ว ^^ เธอจะแต่งงานกับฉันมัยละ'

'ตะ...แต่ว่ามันอีกตั้งนานเลยนะกว่าเราจะเรียนจบนะ ตอนนีฉันเพ็ง จะอยู่ปีหนึ่ง นายก็แค่ปีสองเท่านั้น'

'นั่นมันไม่สำคัญหรอก ยังไงเราก็จะรักกันตลอดไปไม่ใช่หรือ'

'แน่นอนอยู่แล้ว >< ฉันก็รักนายมากเหมือนกัน'

'อืม...รับนี้ไว้สิ ฉันใช้มันเป็นของขวัญให้เธอไว้ก่อนได้มัย'

'ฮึะ O_o อมยิ้มเนียนะ =_='

'อ้อ...ก็ฉันยังไม่มีเงินซื้อของขวัญให้เธอนีนา TAT'

'ฮะๆ ไม่เป็นไรหรอก ไปถึงเวลานั้นเมื่อไหร่' ฉันจะเอามันมาแลก
กับแหวนหมั้นนะ ๗๐๗'

'ได้ดี! เก็บไว้ให้ดีก็แล้วกัน'

'นี่! นายพูดลงไปโน่นสิ ฉันจะอัดเก็บไว้'

'ฮะ? โทรศัพท์มือถือเธอ เธอจะอัดเสียงฉันเก็บไว้หรือไง'

'ใช่! เพื่อว่านายเบี้ยวฉันไง อะ! เร็วเข้า ฉันกดอัดแล้วนะ'

ติ๊ด~

'โอเคๆ ถ้าเรียนจบปีสี่เมื่อไหร่ ผมจะไปขอเอสเต้แต่งงานนะคร้าบบบ'

'ให้เอาอมยิ้มมาแลกแหวนหมั้นด้วย อีๆ'

'ฮ่าๆ ได้เลย ฉันสัญญา อมยิ้มแลกกับแหวนหมั้นนะ แล้วต้องเป็น
อมยิ้มยี่ห้อช็อกกาตุ๊บ รสมะนาวจืดจืดด้วย'

'ตกลง...ฉันก็สัญญาเหมือนกัน...'

...

เฮ้อ! ○_○

อะไรกันเนี่ย ไหนบอกว่าจะลืมิให้ได้ไง แล้วทำไมความทรงจำเรื่อง
พวกนั้นมันวนกลับมาในสมองฉันอีกแล้วละ >_<

ฮี้! รักกันตลอดไปอย่างนั้นหรือ โทกทั้งเพ! -_-++ อมยิ้มแลก
แหวนหมั้นอะไรนั่นด้วย เรื่องหลอกเด็กซัดๆ แต่ให้ตายเถอะ! ทำไมฉันถึง
ต้องย้ายคลิบเสียงนั้นมาไว้ในโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ของฉันด้วยละ แล้ว
อมยิ้มบ้าบออะไรนั่นอีก ฉันก็ยังไม่ยอมโยนมันทิ้งลงถังขยะไปสักที แม้ว่า
ตอนนี้สภาพมันจะกัดกร่อนไปบ้างเล็กน้อยเพราะโดนมดแทะก็เถอะ แต่
มันก็ยังดูเป็นอมยิ้มอยู่นะ >_<

ฮะ! ○_○ เดียวก่อน! ถ้าฉันเอาอมยิ้มไปให้เขา เขาก็ต้องยอมหมั้น
กับฉันสิ เพราะเขาสัญญากับฉันไว้แล้วนี่ว่าถ้าเรียนจบจะขอฉันแต่งงาน
ให้ฉันเอาอมยิ้มนี้ไปแลกแหวนหมั้นด้วย ฉันอัดเสียงเขาไว้แล้ว มันเป็น
หลักฐานทางกฎหมายได้นี่! ยังไงซะฉันก็ไม่ยอมให้เขาไปเสวยสุขกับคนอื่น
หรอก เขาต้องแต่งงานกับฉันคนเดียวเท่านั้น! ฉันเท่านั้น!!

ถึงแม้ว่าตอนนี้เขาจะไม่ได้รักฉันแล้วก็ตาม...

ครี๊ด~

ฉันรีบกระซอกลิ้นซึกโตะหนังสือออกมาอย่างแรงเพื่อความหามยืม
ที่เก็บไว้

กุกกัก กุกกัก~

เอ...อยู่ไหนวะเนี่ย -- ฉันสาบานได้นะว่าไม่เคยเอามันไปไว้ที่อื่น
เลย และถ้ามีใครคิดที่จะขโมยของในลิ้นซึกนี้ไปละก็ พนันได้เลยว่ามัน
ต้องเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่เขาจะหยิบไปด้วย

หยิบไปทิ้งนะ...TAT

กุกกัก กุกกัก~

เฮ้ย! เหลือเชื่อ!!! ๐๐๐ มันไม่มีจริงๆ นะเนี่ย อมยิ้มฉันหายไป
เหรือ!!! ใครเอาไปอะ ใครมันบ้าขโมยอมยิ้มเน่าค่างปีของฉันไปวะเนี่ย ใคร
ก้านนน >_<

โครม!!!

ฉันดึงลิ้นซึกออกมาทั้งยวง แล้วจัดการเทของทุกอย่างลงบนพื้น...

(") (.-) ('_) ("

พยายามกวาดสายตาไปรอบๆ เพื่อจะสะดุดตากับอะไรกลมๆ สีเหลืองๆ
สะท้อนแสงบ้าง

แต่ก็ไม่มี...

ไม่มี! ๐_๐

เป็นไปได้อย่างไรกัน!!!

เอ๊ะ! แล้วนี่กระดาษอะไรนะ สีดำทั้งแผ่นเลย ฉันว่าฉันไม่เคยใช้
กระดาษสีสันทะมินทินที่ขนาดนี้นะ =_=

พีบ!

พอหยิบมันขึ้นมาดูถึงได้รู้ว่ามันข้อความบางอย่างเขียนอยู่บนนั้น

ถ้าอยากได้อมยิ้มคืน โทรมาที่ 081-559-95xx

อะไรกันเนี่ย! อะไรก้านนนนน!!!

ใจรักพาตัวอมยิ้มมันนี่แหละ ง่เง่าชั้นเทพ!!! ใครมันทำเรื่องแบบนี้ได้
เนี่ย ประสาทกลับหรือสมองฝ่อกันแน่ะ โอ๊ย! อยากจะบ้าตาย นี่แปลว่า

ฉันต้องโทรไปที่เบอร์บ้าๆ นี่เพื่อขอไปดมยี่มคีนอย่างนั้นสินะ แล้วมันจะเรียกค่าไถ่เท่าไรกันล่ะเนี่ย หัวล้านหรือล้านห้า...โธ้ย! ไม่มีอะไรจะทำได้แล้วหรืองายยย!!! -_-^^^

ตืดๆ ตืดๆ

(โทรหน่อยก็ได้ ฮี๊ย!)

ตืดดด ตืดดด~

โทรศัพท์ที่ตั้งอยู่สองสามครั้งก่อนจะมีเสียงผู้ชายรับสาย

(ฮัลโหล)

ฮะ! ทำไมเสียงแปลกๆ มันดูก้องๆ คู่อี้ๆ ซอบกอล แต่ช่างเถอะ ฉันต้องด่าก่อน

"นี่! ฮีตาบ้า"

(ต้องการพูดกับใครครับ)

"พูดกับใครงั้นเหอ! พูดกับนายไงไอ้โจรขโมยมยี่ม!!! -_-^^"

(หือ?)

"งอะไระยะ! เอามยี่มคีนคีนมา ฉันจำเป็นต้องใช้เดี๋ยวนี! แล้วบอกไว้ก่อนนะ เงินแม้แต่สิบบาทฉันก็ไม่จ่ายด้วย ถ้านายคิดจะเรียกค่าไถ่ไอ้ซากมยี่มนั้นนะ"

(ฮะๆ)

"ข้าอะไร ตลกมากนักรหรือเงา!!!"

(เธอเห็นกระดาษแผ่นนั้นแล้วเหอ)

"แน่นอน! ฉันคงไม่ได้ฝันเห็นเลขเด็ดแล้วโทรหานายได้เองหรือกะว่าไง! จะคีนมยี่มให้ฉันได้หรือยัง"

(ฉันไม่คีน)

"จะบ้าเหอ! นี่นายจะเอาไปเก็บไว้ทำไม มยี่มนั้นสำคัญกับฉันมากนะ แต่คงไม่มีค่าอะไรสำหรับนายนักหรือก เอาคีนมาให้ฉันเถอะ ขอเรื่องล่ะ TOT)

(ถ้าฉันคีนให้เธองายๆ มันก็ไม่สนุกนะสิ)

"สนุกอะไร! O_o ฉันไม่สนุกกับนายด้วยหรือกะ"

(รับรองว่าเธอจะต้องสนุกแน่)

"นายหมายความว่ายังไง โอ_โอ"

(เรามาเล่นเกมกันเถอะ! ☺)

ฮา! ว่าไงนะ เกมงั้นหรอ โอ_โอ

ให้ตายเถอะ! ฉันไม่ชอบเล่นเกมเลยนะ >_<

"นายหมายถึงเกมอะไร ฉันเล่นไม่เป็นหรอ ดอทเอไอซ์มัย หรือเต็น
ออกดิชั่น นี่! แม้แต่ซูเปอร์มาริโอฉันยังโหม่งหัวไม่โดนเห็นเลยนะ นายเลือก
ผิดคนแล้วละ =()="

(ฉันเลือกคนไม่ผิดหรอ เอสเต้ ^^)

"เฮ้ย! นะ...นายรู้ชื่อฉันด้วยหรอ โอ_โอ"

(ฉันรู้ทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวเธอนั้นแหละ ทั้งเรื่องครอบครัว เพื่อนๆ
การเรียน หรือแม้แต่ไอ้แฟนเก่าสารเลวของเธอด้วย)

อย่าว่าซอร์แบบนั้นนะ TAT

"นายเป็นใครกันแน่!!!"

(เธอไม่รู้จักฉันหรอ)

"ก็บอกมาก่อนสิว่านายเป็นใคร"

(ฉันไม่บอก ^^ แต่เรียกฉันว่าบอสก็ได้)

"บอส? ชื่อนายหรอ โอ_โอ"

(ไม่ใช่...แต่มันแปลว่าเจ้านายของเธอไง)

"อ้อ เอะ! แล้วนายจะเอาอย่างไรกับฉันเนี่ย เริ่มโมโหแล้วนะ!"

(เราจะมาเล่นเกมกันไง)

"เกมบ้าบออะไรไม่ทราบ!"

(Love Survivor Game)

"ออกอากาศช่องไหนล่ะ!"

(ฮะๆ เกมของฉันไม่มีสปอนเซอร์ ไม่มีพิธีกร ไม่มีอะไรทั้งนั้น)

"..."

งั้นก็เลิกเล่นไปเลยดิยะ!

(อ้อ! แต่มีข่าวดีมาบอก เธอไม่ได้เล่นเกมนี้คนเดียววะ แต่จะมีคู่แข่ง

แสดมปีเบอรี

ด้วย ^^)

ว่าวว น่ายินดีชะมัดเลย ฉันมีคู่แข่ง ไอ้เย! ฉันมีคู่แข่งด้วย =_=
(ประชด)

"ใครกันล่ะ ดาราหรือเปล่า ขอเป็นอีออฟ ชนะพล สัตหีบนะ ฉัน
เป็นแฟนละครเขาอยู่ ชอบมากเลย ไอ้ละครเรื่องรักแระแก้ผ้าอะไรนั่นนะ!"

(...)

เหมือนว่าปลายสายจะอึ้งไปนิดหน่อย...

"ว่าไงล่ะยะ! ใครเป็นคู่แข่งของฉัน"

(เอ่อ...ฉันบอกไม่ได้ แต่เขาอยู่คณะเดียวกับเธอ และเป็นผู้ชาย)

"คณะเดียวกับฉันหะรอ ๐_๐ อ๊ะ! เขายังเรียนอยู่หรือเปล่า ไม่ใช่
ขอวิโซ่มัย!!!"

(ดีใจด้วยที่ไม่ใช่...เขายังเรียนอยู่ แต่เธอมีหน้าที่ต้องค้นหาเขาเอง
ว่าเขาเป็นใคร)

"จะบ้าหะระ! ฉันจะไปหาเจอได้ยังไง ผู้ชายที่อยู่คณะเดียวกับฉันมี
เป็นพันๆ คนเลยนะ แล้วนี่นับรวมอาจารย์กับยามหน้ามหา'ลัยเข้าไปด้วย
หรือเปล่านั้น"

(คิดว่าไม่นับนะ --! เอาจี้...ฉันไปให้ก็ได้ เขามีน้องชายหนึ่งคน
แล้วก็เรียนอยู่คณะเดียวกันด้วย)

"ไอ้ย ตายแล้ว ใ้ว่าเรามีชนหิกหัยยรอบละคือยังหาง่ายกว่าเลย
=_= ในมหา'ลัยนี้ฉันก็รู้แค่ว่าน้องสาวฉันเรียนอยู่คณะเดียวกับฉันเท่านั้น
แหละ!"

(เขาเรียนอยู่ปีสี่เหมือนเธอ ส่วนน้องชายเขาอยู่ปีสาม ทีนี้แคบลง
มาหรือยัง)

"ก็ดีขึ้น (มั้ง)...แล้วไงต่อล่ะ นี่ฉันจะต้องตามหาพวกเขาไปทำไมกัน
เนี่ย -๐-"

(เดินออกไปดูที่หน้าห้องสิ แล้วเธอจะได้รับคำตอบ)

หา! หน้าห้องฉันนะหะรอ มีอะไรอยู่อะ ฉันชกกแล้วนะ >_<

"ตอนนี้นายอยู่ที่หน้าห้องฉันโซ่มัย! แอบเข้ามาได้ยังไงกันนะ นี่นาย

เป็นใครกันแน่!!! บอกมานะ ไม่อย่างนั้นฉันจะโทรแจ้งตำรวจ!"

(ฮะๆ ไม่ต้องกลัวหรือหน้า ออกมาสิ)

"อ้อบ้า! ไม่กลัวได้ไงละ เรื่องนี้มันนิยายฆาตกรรมหรือเปล่าก็ไม่รู้ (แถมบ่เบอริ้อาจจะอยากเปลี่ยนแนวก็ได้ TAT) แถมยังน่าเสียวเนิงๆ เย็นๆ ของเขาอีก หลอนประสาทดีแท้ หัวใจฉันเต้นคร่อมจิ่งหวะไปหมดแล้ว >_<

"บอกมาก่อนสิว่าหน้าห้องฉันมีอะไร"

(ฉันไม่บอก ^^)

โธ่เว้ย! อย่าให้รู้ว่าเป็นใคร ฉันจะเอาคืนด้วยการโทรไปโรครจิต ไล่ทุกวันเลย ฮือๆ TOT

"ก็ได้อ้อ แต่ถ้านายทำอะไรฉันล่ะก็ ฉันจะฆ่าตัวตายให้กลายเป็นผีแล้ว มานอนที่บนายทุกคืนเลย"

ผีอ่านะ รู้จักมั๊ย!

(อ้อ! น่ากลัวมาก งั้นถอดเสื้อผ้าเตรียมไว้ให้ด้วยเลยนะ ฉันจะได้ไม่ต้องเห็นอ้อ)

"อ้อบ้า! ทะลึ่ง ฉันจะออกไปดูเดี๋ยวนี้แหละ"

หมับ!

ฉันแอบคิดว่าเอากรรไกรที่เทออกจากลิ้นชักมาถือไว้กันเหนียว เผื่อมัน ทำอะไรบ้าๆ จะได้กะชวกไล่ให้ไล่ทะเล้ง >O<

ย่อง ย่อง ย่อง~

ฉันค่อยๆ ก้าวทีละนิดไปที่ประตูก่อนจะกลั้นหายใจแล้วเปิดออกไป แอด~

...

(") มองซ้าย มองขวา (")

เอ...ก็ไม่มีใครนี่นา =_α

"เฮ้! ฉันออกมาแล้วนะ แต่ไม่เห็นจะมีใครเลย นายเป็นคนหรือเปล่านะ"

(เป็นปลาตุกฟูละมั้ง --)

"อิต้าบ้า! ฉันหมายถึงว่า...นาย...เอ่อ ไม่ใช่วิญญาณไซ้มั๊ย"

(เฮ้ๆ ถ้าเป็นวิญญาณก็คงไปเข้าฝันเธอแล้ว ไม่ใช่โทรศัพท์ให้วุ่นวาย
หรือก...)

"แล้วนายแอบอยู่ตรงไหนล่ะ ทำไมฉันไม่เห็นนายเลย"

(ฉันก็อยู่ที่บ้านฉันนี่สิ ^^)

"อ้าว O_o แล้วนายหลอกให้ฉันเดินออกมาทำไมละ! -_-^^"

(ไม่ได้หลอก...เธอลองก้มลงไปดูที่หน้าประตูก่อนสิ)

หา?

พีบ!

ฉันก้มลงมองตามที่เขابอก แล้วก็เห็นว่ามီးอะไรบางอย่างตั้งอยู่...

"กล่องเพลงรูปร่างฟ้าจิ้งหรีด O_o เามาให้ฉันทำไมเนี่ย ฉันอยาก
ได้อมยิ้มนะ ไม่ใช่กล่องเพลง!!!"

(แต่มันสำคัญมากนะ)

"กล่องเพลงนี่นะเหรอ" ฉันก้มลงไปหยิบมันขึ้นมาถือแล้วเพ่งมองจน
ลูกตาแทบถลน "ไม่เห็นว่ามันจะสำคัญยังไงเลยอะ นายซ่อนอมยิ้มไว้ใน
นี่ใช่ไหม!"

(เปล่า...ของสิ่งนี้มันไม่สำคัญกับเธอหรือก แต่มันสำคัญสำหรับเขา)

"เขา?"

(ผู้ชายคนนั้นไงล่ะ ^^)

"คู่แข่งของฉันนะเหรอ -O-"

(ใช่! เธอเริ่มเข้าใจแล้วนี่)

ตรงไหนวะ! -_-^^ นี่ฉันยังไม่เข้าใจอะไรเลยนะ คือแค่อยากได้อมยิ้ม
คืนอะคะ อมยิ้มมมมม TOT

"แล้วเอามาให้ฉันทำไม"

(ให้เธอเก็บไว้ไง)

"นี่เราคงคุยกันไม่รู้เรื่องแล้วสินะ! ฉันบอกว่ายอยากได้อมยิ้ม ไม่ใช่
กล่องเพลง!!!"

(เธอจะได้อมยิ้มคืนก็ต่อเมื่อเธอรู้ว่าใครเป็นคนให้กล่องเพลงนี้แก่เขา
แล้วมันมีความสำคัญต่อเขายังไง)

